

[Finansministeren.]

ning ogsaa at burde inddrage Direktions- og Bestyrelshonorarer fra Aktieselskaber. Hvis en Direktør er fast lønnet i et Aktieselskab, kommer han ind under den almindelige Regel om Lønninger; men der er jo en Del Direktions- og Bestyrelshonorarer, som ikke kan siges at være i den Grad fast kontraheret som egentlige Lønninger, men det forekommer mig, at man har Ret til at sidestille ogsaa saadanne Indtægter med egentlige Lønningsindtægter.

Endvidere har jeg ment, at man som en Indtægt, der kan sidestilles med disse forud nævnte Indtægter, maatte tage Rigsdagsmændenes Diæter; der er ganske vist mange, som siger, at det at være Rigsdagsmand er en meget usikker Stilling, der kan komme Valg naar som helst, og ingen er sikker paa, at blive genvalgt, man har ikke en Gang 3 Maaneders Opsigelse. Det er rigtigt, men jeg mener alligevel, man kan sige, at Rigsdagsmændenes Indtægter er af en vis fastere Karakter, og jeg har derfor ment det naturligt at inddrage disse Diæter under den Beskatning, her er Tale om.

Jeg skal straks sige, at naar jeg har gjort det, er det ikke, fordi jeg paa nogen Maade mener, at Rigsdagsmændenes Diæter er for høje. Jeg hører ikke til dem, der mener, det er en stor Betaling, jeg tror, det i mange Tilfælde er en for ringe Betaling, der ydes Rigsdagsmænd; men jeg har ment, at naar man skulde ind paa en saadan Lovgivning, vilde det alligevel være praktisk at sammenstille den med Lønninger af fastere Art paa andre Omraader.

Det foreslaas, at Indtægter af de Arter, jeg her har nævnt, ekstrabeskattes paa følgende Maade. Man beskatter dem efter Indkomstskatteloven til Staten paa sædvanlig Maade; men derefter bliver der for den Del af Skatten, som vedrører Lønningsindtægten eller anden Indtægt, der er Tale om, at paalægge en Ekstraskat paa 50 pCt. af Skattens Beløb, det vil sige, at den Statskat, som de Personer, der kommer ind under Lovbestemmelserne, yder af den Indtægt, der er Tale om, forhøjes med 50 pCt. Det vil ramme højt lønnede Tjenestemænd og Funktionærer, og det vil ramme lavt lønnede Tjenestemænd og Funktionærer, hvis Stilling kan siges at være fast; men det vil ramme dem progressivt, idet deres Skat er gradueret efter Lønnens Størrelse, og det maa antages, at de, der har en højere Løn og derfor højere Skatteprocent, ogsaa maa kunne bære Forhøjelsen med Halvdelen af det, den højere Skatteprocent betinger, ligesom de lavere lønnede faar

en Forhøjelse af den Skat, deres lavere Skatteprocent betinger.

Hvis en Person har Biindtægter foruden den Lønningsindtægt, der er Tale om — det er ikke hele Indtægten for en Person, der kommer ind under Paragraffen, det er kun den Indtægt, som er af fastere Art —, saa at Manden derved bliver bedre stillet, kommer han herved til at betale en noget højere Tillægsskat, fordi hans Skatteprocent bliver højere, ogsaa den Skatteprocent, som hviler paa hans Lønning.

Jeg synes, der er en vis Begrundelse for at tage en ekstra Beskatning af saadanne fastere Indtægter, ogsaa for de lavere Indtægters Vedkommende, sammenlignet med almindelige Arbejdsindtægter. Og denne Begrundelse er den, at de Indtægter, her er Tale om, ikke i samme Grad — maaske overhovedet ikke — belastes med Udgifter til Hjælp til arbejdsløse Kammerater. Hvis man gaar ud i almindelige Arbejdsfag og spørger, hvad der ydes dér af Arbejderne, saa er det jo meget betydelige Beløb; og de Folks Stilling, der har de faste Indtægter, der her er Tale om, vil alligevel, selv om deres Kaar i øvrigt kan siges normalt at ligge sammen med mange andre Arbejdergrupper, være en saadan, at det kan forsvares, at de betaler en ekstra Skat her, hvor der jo bl. a. ogsaa er Tale om at skaffe Midler til Dækning af Hjælp til de arbejdsløse.

Det foreslaas endelig, at der foretages en Begrænsning i den Nedsættelse af Formueskatten, som vi har ifølge Loven af 1927. Det foreslaas, at denne Begrænsning bliver af den samme Art som den, der blev vedtaget i Kriseloven i Efteraaret, hvor man fastsatte, at Nedsættelsen, som den er udregnet efter Loven af 1927, skulde begrænses med 30 pCt. Det var jo en Overenskomst i Efteraaret, at man kunde gøre dette for Finansaaret, som vi er i, men som udløber nu, og jeg har ment, at det vilde være naturligt, at man for næste Finansaar ogsaa foretog en saadan Begrænsning i den Nedsættelse af Formueskatten, som der er Tale om dér.

Jeg kunde i og for sig ogsaa have foreslaaet, hvad jeg har gjort adskillige Gange, at hele denne Formueskattenedsættelse blev ophævet. Det kunde jeg have gjort, hvis det kun drejede sig om at fremsætte et Forslag; men jeg har ment, at det, det drejede sig om her, var at fremsætte Forslag, som det ogsaa kunde haabes at vinde Tilslutning til, og derfor har jeg begrænset Forslaget paa dette Omraade til det, der blev gennemført sidste Efteraar.